

Донал Райън – „Сърце на вятъра“

БАЩА МИ още живее отгатък пътя, край бента в селската къща, в която съм отраснал. Всеки ден отивам да проверя дали не е умрял и той всеки ден ме разочарова. Не пропуска нито ден. Усмивва ми се с онази ужасна усмивка. Знае, че идвам да проверя дали не е пукнал. Знае, че аз знам, че той знае. Присмива ми се с уродливата си усмивка. Питам го дали си има всичко необходимо, а той само се хили. Гледаме се един друг и когато гадорията му стане непоносима, си тръгвам. Всичко хубаво, казвам, ще се видим утре. И още как, отговаря. Със сигурност ще се видим.

По средата на ниската порта има червено метално сърце, нанизано на въртяща се ос. Олющено е, почти нищо не е останало от червената боя. Трябва да се изстърже, изшкури, боядиса и смаже. Продължава обаче да се върти на вятъра. Докато се отдалечавам, го чувам как скрибуца, скръц-скръц. Излющено, скърцащо сърце на вятъра.

Когато баща ми пукне, ще получа къщата и двата акра земя, които са останали. Той пропи дявовата ферма още преди години. След като го погребя, ще изгоря къщата до основи, ще се изпикая върху жаравата и ще продам двата акра за колкото успея. Всеки ден живот на баща ми смъква цената. И той го знае, живее само от проклетия. Сърцето му е обвито с гнусотии, дробовете му са сбръчкани и почернели, ама той още смогва да поема въздух и да го изплюва навън с хриплива кашлица. Преди два месеца ме уволниха и това се оказа най-доброто лекарство за баща ми. Сдоби се поне с още шест месеца живот. Ако някога научи как ме е преметнал Полки Бърк, ще оздравее напълно, не се съмнявам. И тогава Полки може да се кандидатира за светец, понеже ще е сторил чудо.

Защо да не се доверя на Полки Бърк? Беше млад, когато започнах при него – с три години по-млад от мен, – но всички от енорията бяха работили за неговия старец и освен обичайните подмятания, лоша дума не съм чувал за него. Полки Бърк е кръстен на папата: Шон Пол, така са го нарекли родителите му. Брат му Еймън обаче нямал и две години, когато техните донесли бебето у дома, нарекъл новороденото Полки, всички го приели и малкият Шон Пол ще бъде Полки до сетния си час. Че и след това, ако остане някой, който да го знае или да го споменава след смъртта му.

ТРЯБВАШЕ ДА СЕ ДОСЕТЯ, че нещо става, още онзи ден миналата година, когато Мики Брайърс взе да разпитва за пенсията си. Момчета, знаете ли, че на всички ни се полага солидна пенсия? Не знаем, Мики. Ами да, от някакъв пенсионен фонд. Солидна пенсия, не само държавната. Допълнително. Мики беше изпънал лявата си ръка и сякаш крепеше невидимата тежест на онова, което би трябвало да му бъде дадено, ама не беше. Започна да изрежда списък с неполучени блага, като потупваше с костелив пръст по плътта си, изсушена от слънцето и обгорена от варта. В жълтите му очи напиреха сълзи. Беше, след като го уволниха. И го окрадоха. При това виновникът не беше истински мъж, ами дребен негодник. Ето това не можеше да преглътне Мики. Отиде и започна да блъска по вратата на сглобяемата сграда и накрая Полки откряна, подхвърли му някакъв плик и отново затръшна вратата точно когато Мики наведе глава и понечи да му се нахвърли с рогата напред. Коровият стар череп на Мики разцепи вратата и тя аха да поддаде. Полки сигурно се е насрал вътре. Искан си проклетата пенсия, дребен негодник такъв, крещеше ли, крещеше Мики. Искан си проклетата пенсия и всички други осигуровки. Излез навън, задник, че ще те убия. За финал се разбесня из цялата площадка, преобръщаше товарни колички и разваляше кофражи, а когато грабна една лопата и взе да я размахва, всички се разбягахме и се изпокрихме.

Освен клетия наивник Тими Ханрахан – той стоеше ухилен до ушите като пълен кретен.

Старият Мики Брайърс цапардоса Тими Ханрахан от двете страни на наивната му млада тиква, преди да смогнем да го озаптим. Заключихме Мики отзад в микробуса на Шони Контето, че да се поохлади малко. После го пуснахме, всички заедно замъкнахме разревания и окървавен Тими наблизичко в „Сис“ и го наливахме с бира цяла вечер. Сълзите на Мики Брайърс отнеха резливостта на неговия джеймсън, докато той се извиняваше на Тими, уверяваше го, че открай време го харесва и че той е чудесно момче – просто решил, че му се присмива. Не се присмивах на теб, Мики, каза Тими. Знаем, синко. Знаем, че не си.

Полки се провикна подире ни първите бири да бъдат за негова сметка. Ама всъщност цяла вечер никой не си бръкна в джоба. Клетият Тими си изповръща червата още в самото начало и ние го скъсахме от подигравки, добродушно, де; той се смееше през сополите и сълзите, а кръвта на главата му се съсири екстра и се отдели на тънка коричка точно преди да го изпратим да се прибира с пакет чипс, три смачкани наденици и мозъчно сътресение, от което като нищо можеше да ритне камбаната. Едното му око още някак странно изостава от другото, като че не смогва с темпото на своя побратим. Ама на Тим не му пука – дори да има огледало у дома, хич не се поглежда в него. А дали е по-глупав, отколкото беше преди? Кой знае? И кой се интересува? Не ти трябва ум да ринеш гадости, да мъкнеш тухли и да изпълняваш заповедите на дребосъци с противни мутри, които по цял ден те използват, по цяла вечер ти се подиграват и никога не ти внасят осигуровките.

Това е най-лошото в цялата работа. Всички отидохме да си потърсим осигуровките, а онези ни се изсмяха. Осигуровки ли? Какви осигуровки? Не бяха правила никакви вноски за нито един от нас, и на данъчните нищо не бяха плащали. Показах на малката русокоска на гишето фиша от последната си заплата. Ясно се виждаше какво е удържано: социална осигуровка, авансов данък, данък общ доход, пенсионна вноска. Тя вдигна листчето, сбърчила нос, все едно си бях избърсал мишницата с него. Е?, попитах. Какво „е“? Какво става? Нищо не става, господине. Не съм седяла пред компютъра в офиса на Полки Бърк или на някой друг. Никога ли не сте искали формуляр П60 от работодателя си? Какво, какво? Ама че глупак, казваше погледът ѝ. Знаем, отговориха пламналите ми бузи. Май ѝ дожаля за мен, но като видя опашката нещастници зад гърба ми – Шони Контето, наивника Тими, дебелия Рори Слатъри и останалите момчета, всички стиснали жалките си фишове, – повече ѝ дожаля за самата нея.

ТРИНА СЕ ПРЕСТРУВА, че не ме обвинява, задето съм сглупил така. Ама, разбира се, защо изобщо да проверяваш, скъпи? Не си бил само ти. Измамили са всички. Моята прелестна, прелестна Трина здравата се прекара, като се омъжи за мен. Можеше да си хване когото и да е от умниците, дето направиха истински пари по време на бума – архитекти, адвокати, търговски агенти. Всички си падаха по нея. А тя избра мен, без да му мисли много-много. Една нощ пъхна ръка в моята наред града след дискотеката и това беше – повече не ме пуна. Видя у мен нещо, което не съм подозирал, че имам. Тя ме създаде, така си е. Размекна дори баща ми. Как успя да я грабнеш, питаше ме той. Няма да се задържи дълго. Твърде е добра за теб. Не си на нейното ниво, така викаше, ама всички жени минават през този етап. Да, мислех си, като майка ми, само дето нейният етап свърши чак когато умря – сгърчена, разкривена и изнемощяла, на края на силите си, – след като той изцеди от нея всяка скъпоценна капка.

А сега не мога да си платя покупките. Боже всепоглъщи! Преди няколко години бях много наперен, мислех се за голяма работа. Бригадир, прибирах по хилядарка на

седмица. Уредих се за цял живот. Винаги ще се строят къщи. Гледах как в селото разхождат с количките бебета като нашето и си виках: чудничко, работи за бъдещето, и на тях някой ден ще им потрябва собствен дом. Знаехме, че Полки е гадняр, ама не ни пукаше. Какво значение що за човек е, ако банката продължава да му отпуска пари, за да строи още и още? След като закопаха онова момче Кънлиф преди години, а старото му лелче заграби земята и я раздели между големите клечки, всички се помислихме за богоизбрани.

Онова клето момче беше по-наясно от всички нас. Помня как го караха на гробището да го положат между баща му и майка му, а Пенроуз избутаха с количката малкия еднокрак Юджин на улицата, той се изплю върху катафалката и противната голяма хрчка се стече по стъклото. Не можеше да спре да кълне онова момче дори мъртво. Добре го помня. Все го подмятаха, а аз само се смеех. Беше най-мълчаливото момче на света, и на мравката път правеше, а го застреляха като бясно псе. И хората се радваха. Всички го мразехме. Всички вярвахме на вестниците, вместо да вярваме на собствените си очи и уши и на онова, което цял живот сме знаели, че е истина. Искахме да го мразим. Нямахме надежда за него.